

се издигна, само моята Тайда да е здрава.

И той натовари десетъ камили съ богатства и реши да тръгне.

— Тайда, чувашъ ли ме, Тайда? Азъ ще ида много далечъ, дето имало великъ човѣкъ, Който лѣкувалъ всичко. Ще Го помоля да дойде при тебе и те излѣкува. Ще потраешъ ли, Тайда, докато се върна?

Тя пакъ нищо не отговори, улови му ржката, сложи я на сърдцето си и само поклати глава, сѣкашъ въ знакъ на утвърждение. Надежда възкрѣсна въ душата на Азбетинъ.

— О, Тайда, ти пакъ ще оздравѣешъ?

И той потегли съ своя кербанъ. Когато вече наближаваше Иерусалимъ, разпитваше по села и градове за великия човѣкъ, и всички му казваха да Го търси въ свещения градъ, тамъ билъ по това време. Радостта и надеждата на Азбетина растѣха,

— А лѣкува ли Той всичко? — попита едного.

— Всичко, дори и она, който се допре до дрехитѣ Му, оздравѣва, ако е боленъ. Казватъ, че билъ Месия, че билъ Богъ, слѣзълъ между насъ хората.

„Казватъ, че билъ Богъ“, мислѣше си Азбетинъ, и така трѣбва да е, щомъ има такава

сила. По пжтя се присѣединиха къмъ него и други кербани, отъ всички краища на Палестина отиваха евреитѣ въ Иерусалимъ за Пасхата.

Когато стигна въ града, народътъ въ него се вълнуваше и тичаше въ една посока.

— Кажи ми, кжде е великиятъ човѣкъ, Който сега билъ въ града?

— Ей тамъ! — посочи му запитаниятъ къмъ едно възвишение, което бѣше почернѣло отъ народъ.

И той тръгна нататъкъ, Когато се изкачи горе, видѣ три кръста забити въ земята и на

